

Posudek vedoucího bakalářské práce
Městská správa v Horažďovicích v raném novověku
Adam Seidl

Po menší odmlce – způsobené i prodloužením kvalifikantova studia – se mezi témata absolventských prací vracejí raně novověké Horažďovice, tentokrát jako další kamínek do mozaiky jejich poznání problematika tehdejší městské správy. Což je ostatně v zemském kontextu téma poměrně módní, jak dokazuje široká škála podobně zaměřených odborných textů, vzniklých v posledních letech.

Adam Seidl svou práci rozdělil do čtyř základních částí, když v první se věnoval stručnému přehledu horažďovických dějin ve středověku a v raném novověku, ve druhé vývoji městské správy v českých zemích ve stejném období, ve třetí (a přitom stěžejní) konkrétně již horažďovické městské správě v raném novověku, na což jako jakýsi appendix navázal ještě část čtvrtou, pojednávající o městském hospodářství. První část má pochopitelně především kompilační charakter, přičemž ale autor nevyužívá jen starší práce Karla Němce a Eduarda Šimona (Němce v podstatě opět jen opakujícího), ale též internetové zdroje, několik dalších textů a v míře nebývale bohaté a chvályhodné i absolventské práce svých bývalých kolegů a spolužáků o raně novověkých Horažďovicích (Man, Martínková, Hanáčík...). Následně zdařile zkomponoval rovněž obecnou kapitolu o městské správě, tentokrát primárně na základě zásadního díla Zdeňky Hledíkové a jejího kolektivu. Nejzáslužněji si nicméně vedl v části třetí, kde se pustil na pole samostatného badatelského výzkumu a paleografie raně novověkých dokumentů v podobě horažďovických městských knih. Nejde o pasáž nikterak dlouhou a rozhodně už vůbec ne vyčerpávající, přesto vyslovuji A. Seidlovi uznání za snahu proniknout přímo ke zdrojům a pokusit se je interpretovat. Na prvním místě pak radní protokol z let 1628-1634, velmi cenný dokument z období třicetileté války, který již pro svou studii využila J. Škudrnová. Naopak, 18. století je již opět spíše parafrázováním textu E. Šimona, totéž i krátká stať o horažďovické radnici. Ve čtvrté části, o hospodářství (jež jistě k fungování správy města náleží), se ovšem autor k pramenům znovu vrací. Závěr je až příliš stručný, autor se přece jen mohl pokusit obsáhleji shrnout své nové poznatky a třeba je i komparovat s jiným městem v regionu, pro něž jsou podobná zpracování k dispozici (Sušice, Klatovy, Kašperské Hory).

Autorem prostudovaná literatura je spíše jen základní než vyčerpávající, postrádám zvláště články Jana Lhotáka o městské správě v blízké Sušici (!). A výraznou výtku mám i k formě sepsání seznamu použité literatury, jelikož ta není seřazena abecedně. Zato chválím soupis archivních pramenů a chci věřit, že do většiny z uvedených autor skutečně alespoň nahlédl.

Velmi problematickou je bohužel jazyková stránka předkládané práce, a to jak z hlediska gramatického, tak stylistického. Jako příklad stačí uvést hned úvodní stranu (s. 2), kde autora trápí interpunkční znaménka (...má cíl, představit...; Stěžejní literaturou pro tuto část práce, bude...), hovorové výrazy (...se pokusím zabrousit...; ...toho města...) i správné termíny („samosprávnost města“ – co to je?).

S ohledem na citované připomínky hodnotím bakalářskou práci A. Seidla jen jako **velmi dobrou** a navrhuji ji k obhajobě.

V Plzni 30. srpna 2018

Doc. PhDr. Jan Kilián, Ph.D.